

El dia 7, en commemoració del 250 aniversari concert en homenatge al Pare Antoni Soler.

El Pare Antoni Soler neix a Olot el dia 3 de desembre de l'any 1729. De l'Escola de Montserrat passa a l'ordre Jerònima i porfessa al 1757 a l'Escolial.

Va ser deixeble de Domenico Scarlatti i Nebra. A part de música de càmara, el realment important són les seves obres per clavecí.

Va intervenir en les polèmiques del segle, sempre al costat del senzill i directe, passant-se a les complicacions d'una polifònica decadent.

El Pare Soler treballà també en la teoria de la música. Com exponent tenim l'obra "Llave de la Modulación y antigüedad de la Música".

Referint-se ja concretament al concert del dia 7, les interpretacions van córrer a càrrec de Maria Lluïsa Cortada (clave), Montserrat Torrent (orgue), Quartet Sonor (violí, violes,

violoncel), Coral Canigó, sota la direcció d'Enriqueta Anglada i Mercè Puntí (soprano).

La primera part va començar amb la "Sonata núm. 115" per clave, obra de poca duració, però de gran qualitat harmònica.

Va seguir el "Quartet núm. 5 en Re Major" per quartet i clave, amb els següents moviments. Cantabile, allegro presto, Minuetto i Rondó; aquesta va ser una gran peça que en els diferents moviments van poder apreciar la gran qualitat musical que l'autor va imprimir a les seves obres; així mateix la interpretació va ser excel·lent en tots els seus components, especialment la gran tècnica del violinista.

Va continuar la "Sonata núm. 120", per clave, amb un allegro spiritoso que ens va confrimar les qualitats interpretatives de Maria Lluïsa Cortada.

Llavors va continuar "Comeditis Carnes" per Cor, Quartet i orgue, que va ser l'última obra de la primera part; el cor va estar a l'altura de la peça;

hem de fer notar que en uns quants compassos de aquesta peça, es va notar una petita vacil·lació per part de la direcció.

La segona part va començar amb el "Concert núm. 3 en sol major", per orgue i clave, amb dos moviments d'andantino i minué; una gran peça que aquests dos intèrprets van expressar amb gran mestria.

Continua "Fandango", peça difícilíssima per a virtuosos del clave, a la qual l'autor va donar un toc clàssic, sense deixar a part el regust de les peces populars.

Per últim, "Confiteor Tibi", per a cor, soprano i orgue, de gran bellesa i qualitat.

Hem de dir que va ser un gran concert, d'excel·lent qualitat, tant interpretativa com per part de l'autor, que ja en el seu segle, el pare Joan Baptista Martini el va equiparar amb Bach i Mozart. Personalment crec que el PARE ANTONI SOLER segueix éssent per nosaltres un enigma.

Miquel Aranda.